

Homilija „Novi dan“

**Fr. Livio Crisci, provincijalni ministar Toskanske provincije sv. Franje
Ranjenog
La Verna, 17 srpnja 2024.**

Draga braćo,

neka vam Gospodin podari svoj mir!

Danas bih želio ponoviti putovanje koje je doživio sveti Franjo: uspon na ovu goru, zaustavljanje i spuštanje.

Asiški se Siromašak popeo na La Vernu 1224. godine kako bi iskusio korizmu u čast svetog Mihaela arkandela. Ovo su posljednje godine njegova života: posebno kritične i naporne godine.

Franjina je duša izmučena: Red, nastao oko njega, brzo se mijenja i ta preobrazba dovodi do pojave dubokih poteškoća u odnosima s braćom.

Toj činjenici treba dodati i iskustvo bolesti. Na kušnji je ne samo Franjina duša, nego i tijelo: nove bolesti - poput one koja je zahvatila njegove oči - i one koje su već prije bile prisutne povećavaju unutarnje muke.

Stoga se, idući na La Vernu, Franjo pojavljuje kao učenik koji nosi križ.

Dapače, on se predstavlja kao živa *egzegeza* riječi koje ocrtavaju duhovnu fizionomiju onoga koji je krenuo slijediti Isusa: „Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka svaki dan uzme svoj križ i neka ide za mnom“ (Lk 9,23).

Siromašak se penje na brdo La Vernu ranjen u tijelu i duši.

A kako smo mi ovamo stigli? Što krijemo u srcu? Kakav napor, kakvu poteškoću, kakav križ nosimo? Koje rane obilježavaju naš put? Kakva razočaranja, nesporazumi, kakve zatvorenosti u sebe?

Svjedočanstvo Franje koji se penje na brdo La Verna natovaren svojim križem prosvjetljuje nas. Zapravo, on nas podsjeća da na putu učenitva ne nedostaje kušnji i teškoća, neuspjeha i trenutaka suhoće.

Međutim, vjera nas podsjeća da je obični križ, sve što izaziva iritacije, nezgode na putu, sredstvo kojim nas Bog oblikuje, čisti, prazni, priprema za susret s njime, način na koji u nas ulazi snaga Uskrsnuća.

I ovdje, na La Verni, snaga uskrsnuća ušla je u Franjin život. Rane su Isusovo iskustvo Uskrsa.

Ako uspon na La Vernu predstavlja iskustvo „noći“ za Siromaška, zaustavljanje na planini i događaj rana predstavljaju ulaz u „novi dan u vlastitom životu“.

To je dan u kojem noć dobiva odgovor; to je dan u kojem Franjo doživljava blizinu Gospodinovu; to je dan u kojem prst živoga Boga ucrtava sliku raspela u njegovu tijelu; to je dan u kojem iz Franjina srca teku *Pohvale Boga Svevišnjega*, a ujedno se s njegovih usana izriče *Blagoslov* koji vraća mir bratu Leonu, koji je duhovno kušan; to je dan u kojem ranjeni s La Verne počinje gledati napetosti i muke velike kušnje u svjetlu vazmenog otajstva; to je dan kada je Kristov učenik postao njegova vjerna slika.

Ovaj posljednji korak također se mora dogoditi u našim životima.

Naime, onaj koga je Gospodin zaveo (Jr 20,7) ne ograničava se samo na slušanje njegovih riječi, nego: „Njegova je težnja poistovjetiti se s njime, preuzimajući njegove osjećaje i način života. [...] Evanđeoski savjeti, na koje Krist poziva [...] da podijeli svoje iskustvo čistoće, siromaštva i poslušnosti, zahtijevaju i očituju u onima koji ih prihvaćaju, izričitu želju za potpunim suobličenjem s njim“ (VC 18).

Draga braćo, kao posvećeni ljudi pozvani smo biti ikone, od krvi i mesa, Krista siromašnoga i raspetoga.

Franjo je sišao s ove gore noseći Kristov lik nacrtan u svome tijelu prstom živoga Boga.

Ranjen božanskom ljubavlju, žarko je želio ponovno početi služiti gubavcima i naviještati Evandjelje.

Preobražen Kristovim Uskrsom, Siromašak uranja u povijest kako bi susreo svoju braću, kako bi im vratio onaj „sladak i lijep“ pogled kojim ga je Seraf pogledao na La Verni.

I mi, silazeći s ove svete gore, uranjamo u povijest, u naše stvarnosti.

Ronimo potaknuti željom da se poistovjetimo s bijednim i raspetim Kristom. To znači biti spreman dijeliti njegovu sudbinu.

U trenutku kad se stavimo na raspolaganje da podijelimo ono što je bila Isusova sudbina, suobličavamo se s njim. Isusova sudbina bila je križ, naviješten odbacivanjem, tvrdoglavim protivljenjem, progonstvom.

Zapravo, Sin Božji, nakon ulaska u svijet kao konačna Riječ spasenja, iskusio je dramu neprihvatanja (vidi Lk 2,7; 9,51 sl; Iv 1,5.11).

Posvećena osoba nije izuzeta od ove situacije: prianjajući uz Isusa, predaje se povijesti kao evanđeoskoj riječi, predaje svijetu svjedočanstvo života koje se predstavlja kao *živa egzegeza Evandjelja*, izlažući se stvarnoj mogućnosti da doživi nerazumijevanje, zatvorenost, odbijanje i progon.

Ranjen takvim situacijama, Kristov se učenik ne skriva, ne pristaje na kompromise, već otvarajući se i dajući se prosvijetliti Isusovim Uskrsom ostaje vjeran svome biću *živog Evandjelja*.

Zadobivene rane za njega nisu razlog za ogorčenost, gnjev ili rezignaciju, nego događaji koji ga – podsjećajući ga na Učiteljevu sudbinu – tjeraju da sudjeluje u njegovu križu: „U svome tijelu dopunjavam – kaže – što nedostaje mukama Kristovim“ (vidi Kol 1,24).

Predraga braćo, uronimo u povijest, noseći u srcu posljednje riječi Serafskog oca prije odlaska s ovoga svijeta: „Ja sam svoje učinio; Neka te Krist nauči tvojemu“ (1Bon XIV, 3).

Ove riječi, kako je rekao Ivan Pavao II. „ne predstavljaju zadovoljno povlačenje u sebe, nego poniznu zahvalu za ono što je Gospodin u njemu učinio. Njihovo značenje nije ništa drugo nego ovo: neka vas Krist nauči, kao što je mene naučio, da budete njegovi učenici.“¹.

---

1 Giovanni Paolo II, Omelia, La Verna 17 settembre 1993.